

Jurij Židčenko

MANIJA

zapravo, da...

to je manija.

nema ničega
da život smirim.

spavam
na ruševinama
nastajanja

i večnost
ne mogu
da pojurim.

ti si – moja magija
bez magnezijuma,

moj odmor
bez porodice
na moru...

predanja
bez opravljanja,

moja istorija
satkana od torijuma.

NAPOR

svaka religija
rođena je evolucijom.

segregacijom – masturbacijom,
polucijom – revolucijom.

pritiskom
tanatosa,

plastičnošću
erosa,

uroborom hornosa,
ukusom girosa...

ljubavnom eugenikom,
grčevima smrti,

genijima
i masama,

vrtlogom
testa,

genetsko đubre,
kosmički dijamanti...

kao u igricama što ubijaju.
svaki put –

i nijednom!

VOLJENA

zvao sam je
moja anoreksičarka.

i bežao što dalje
prvim vozom električara.

bila je
moja vrela grančica,

plesačica,
radoznala,
eklektičarka...

glumica zimska
i zaboravljena lična prepiska.

bezumljem pljuskova,
crvena bolničica.

iz knjige sudbine
banalna navika,

potkupljivi pupoljak,
lažljiva histeričarka.

u prostorima sreće
divlja straničica...

sa dlana
odletela

trepavica.

ZA MUŠKARCE

na očev rođendan
probudio sam se
bez lica...

to je jebena priča
bez početka

i do kurca!

idem
na obližnju pijacu –

da kupim
svoje lice,

u pesnici
stežem smelo

majčinsko
prstenjak-vrelo...

prodavci
na pijaci toj

svi su očevih
fucking lica!

prodaju
lice oca

i odlaze

bez lica.

pa kako si mi?
već si otac?

pa onda ti...

lako
biti neće.

BIPOLARNA LJULJAŠKA

u dubini depresije,
u poniranju,
u iščekivanju dna,
na dnu...

manija živi
u uznemirenosti odupiranja

u sjaju
manije što gori
depresija čeka

poput ignorisane
neizbežnosti smrti

vreme se razotkriva
kao telo
suprotnog pola.

osmehujući se,
kosmički roditelji posmatraju
usvojeno dete –

ono ljulja ljuljašku
severnog i južnog pola
samostalno.

polovi misle: ono može samo...
ono misli: ja ću sam, ooo!

osa
okeana univerzuma
čini im se
nepomična.

(S ruskog prevela Melina Panaotović)